

# РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. Велико Търново , 23.07.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И  
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на тридесети март, през две  
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА  
ДИМИТРИНКА ГАЙНОВА

като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА Въззивно  
търговско дело № 20204001000369 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивно производство по чл.258-чл.273 от ГПК.

С решение №23 от 21.03.2019г., постановено по т.д. №98/2017г.,  
Окръжен съд-Ловеч е признал за установено на основание чл.422 ал.1 ГПК по  
отношение на СТ. П. СТ. от с.Дерманци, Ловешка област, съществуването на  
вземане на Панацея ООД, със седалище и адрес на управление гр.Севлиево,  
представлявано от управителя Маша Б.а, в размер на 55 498,00 лева по запис  
на заповед от 27.06.2016г., издаден от Агропродукт С.и ЕООД, със седалище  
и адрес за кореспонденция с.Дерманци, Ловешка област, авалиран на  
27.06.2016г. лично като физическо лице от СТ. П. СТ., заедно със законната  
лихва върху тази сума, считано от 14.08.2017г., както и за сумата 4 379,92  
лева разноси по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение,  
присъдени със заповед за изпълнение №312 от 22.08.2017г. по реда на чл.417  
т.9 ГПК и изпълнителен лист от 24.08.2017г. по ч.гр.д. №432/2017г. на  
Районен съд-Луковит. Осъдил е СТ. П. СТ. да заплати на Панацея ООД-  
гр.Севлиево сумата 3 304,90 лева, направени разноси по делото.

С определение №305 от 19.06.2019г. по т.д. №98/2017г. Ловешкият окръжен съд е допълнил на основание чл.248 ал.1 пр.1 ГПК решение №23, като е осъдил СТ. П. СТ. да заплати на Панацея ООД-гр.Севлиево сумата 4 379,92 лева разноски за заповедното производство. Оставил е без уважение молба вх.№2875/18.04.2019г., подадена от адвокат Г.Б., като процесуален представител на Панацея ООД-гр.Севлиево, с искане да му се присъди пълният им размер от 6 377,86 лева, от които 1 110,00 лева заплатена държавна такса и 5 267,86 лева адвокатско възнаграждение, както и направеното при условията на евентуалност искане, в случай че съдът не уважи молбата за изменение на решението в частта за разноските, върху присъдената сума от 2 195,00 лева да бъде начислен ДДС.

С определение от 09.09.2020г., постановено по т.д. №98/2017г., Окръжен съд-Ловеч е оставил без уважение молбата по чл.248 ГПК, съдържаща се във въззивната жалба на СТ. П. СТ., за изменение на решение №23 в частта за разноските.

Постъпила е въззивна жалба от ответника СТ. П. СТ. против решение №23/21.03.2019г., постановено по т.д. №98/2017г.

Жалбата е против първоинстанционното решение в неговата цялост, както в частта, с която е уважен предявеният иск по чл.422 ГПК, така и в частта за присъдените разноски. Счита, че обжалваното решение е изцяло неправилно.

Моли Апелативният съд да го отмени изцяло или да върне делото за ново разглеждане от друг състав на Ловешкия окръжен съд.

Претендира присъждане на всички направени от него разноски в двете инстанции, като твърди че ще представи списък по чл.80 ГПК.

Прави оплакване за нищожност на процесния запис на заповед поради липса на всички изискуеми реквизити, а именно в него не били посочени място на издаване и място на плащане. Не била посочена и банковата сметка, по която издателят му да заплати процесната сума на кредитора. Тъй като счита записът на заповед за недействителен, недействително било и задължението на С. като авалист. Нищожният запис на заповед не пораждал

менителнично задължение/вземане.

Прави оплакване, че в нарушение на материалния и на процесуалния закон Окръжният съд бил осъдил жалбоподателя като ответник в първата инстанция да заплати на ищеца направените разноски в заповедното производство. Нямаło доказателства за реално плащане адвокатско възнаграждение, както и че такова плащане е отразено във фактура и в дневника за продажбите на адвокатско дружество Б. и партньори.

Евентуално прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение с другата страна.

Оспорва присъдените разноски за първата инстанция по същите съображения, както и за присъденото адвокатско възнаграждение за заповедното производство, а именно не било доказано да е реално заплатено и не било доказано да е отразено в дневника за продажбите на АД Б. и партньори, както и да е била издадена фактура.

Прави искане за присъждане в негова полза на всички направени от него разноски по делото в двете инстанции.

Въззиваемият ищец в първата инстанция Панацея ООД-гр.Севлиево, чрез процесуален представител адвокат Г.Б., в писмен отговор, заявява, че въззивната жалба е допустима, а по същество неоснователна.

Жалбоподателят не бил посочил конкретни недостатъци на изготвения от Окръжния съд доклад. Напротив, той бил подробен, ясен и пълен. Неоснователно било възражението на ответника за нищожност на процесния запис на заповед. Въз основа на доказателствата по делото и трайната съдебна практика, обосновано първоинстанционният съд бил разгледал твърденията на ответника и правилно бил приел, че процесният менителничен ефект е редовен от външна страна и съдържа всички изискуеми реквизити съгласно разпоредбата на чл.535 от ГПК. Неоснователни и недоказани били и оплакванията на жалбоподателя за неправилно присъдени от първата инстанция направени разноски по делото.

Моли Апелативният съд да остави без уважение въззивната жалба.

Претендира за присъждане на направените разноси по делото във Въззивната инстанция.

Постъпила е частна въззивна жалба от ответника СТ. П. СТ. и от третото лице помагач Д. П. СТ., двамата от с.Дерманци, против определението от 09.09.2020г., постановено по т.д. №98/2017г., на Ловешкия окръжен съд.

Жалбоподателите считат същото за неправилно.

Молят Апелативният съд да го отмени.

Постъпил е отговор от адвокат Г.Б., като процесуален представител на ищеца Панацея ООД-гр.Севлиево.

Моли Апелативният съд да остави същата без уважение, като неоснователна и недоказана.

Претендира за присъждане на направените разноси по делото.

Подадената от третото лице помагач Д. П. СТ. от с.Дерманци въззивна жалба е върната с влязъл в сила съдебен акт.

Въззивникът С.С., чрез процесуален представител адвокат Й.М. П., в съдебно заседание и в писмена защита отново моли Апелативният съд да уважи въззивната жалба и въззивната частна жалба. Излага подробни съображения.

Въззиваемият Панацея ООД-гр.Севлиево, чрез процесуалния представител адвокат Г.В. Б., в съдебно заседание и в писмена защита отново моли Апелативният съд да остави без уважение въззивната жалба и въззивната частна жалба по подробно изложени съображения.

Страните претендират за присъждане на всички направени разноси по делото в двете инстанции.

Като разгледа направените във въззивната жалба и във въззивната частна жалба оплаквания, съобрази възраженията в отговорите, прецени събраните по делото доказателства, взе предвид становищата на страните и

извърши проверка на обжалваните първоинстанционно решение и първоинстанционно определение в границите на правомощията си Апелативният съд приема за установено следното:

Въззивната жалба и въззивната частна жалба са допустими.

При обсъждане на тяхната основателност приема за установено следното.

Ищецът Панацея ООД, със седалище и адрес на управление гр.Севлиево, представлявано от управителя М. В. Б.а, твърди в исковата молба и по делото, че на 27.06.2016г. Агропродукт С.и ЕООД-с.Дерманци, Община Луковит, Ловешка област, е издал запис на заповед за сумата от 55 498,00 лева, с падеж 30.10.2016г. Същият е авалиран в датата на издаването му 27.06.2016г. от СТ. П. СТ. като физическо лице. Задължението не било изпълнено. Ищецът подал пред Районен съд-Луковит заявление с приложен към него записът на заповед. По образуваното ч.гр.д. №432/2017г. по описа на РС-Луковит била издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на който било образувано изп.д. №3936/2017г. по описа на ЧСИ Мариян Петокв, с рег.№851. Длъжниците подали възражение, поради което в едномесечния срок по чл.415 ал.4 от ГПК ищецът предявява настоящият иск. Тъй като записът на заповед е валиден и поражда правно действие, но ответниците са подали възражение против издадената въз основа на него заповед за изпълнение, ищецът има правен интерес да предяви установителния иск по чл.422 от ГПК.

Предвид изложеното ищецът моли съдът да постанови решение, с което на основание чл.422 от ГПК да установи със сила на присъдено нещо по отношение на Панацея ООД-гр.Севлиево, че С.С. от с.Дерманци дължи на ищеца сумата от 55 498,00 лева, представляваща пълния размер на вземането по издаден на 27.06.2016г. от Агропродукт С.и ЕООД запис на заповед за същата сума, авалиран на 27.06.2016г. лично като физическо лице от С.С., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.08.2017г. – датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение до изплащане на вземането.

Във връзка с изискването на чл.127 ал.4 от ГПК посочва конкретна

банкова сметка с титуляр Панацея ООД.

В допълнителна искова молба ищецът оспорва основното възражение на ответника, че процесният запис на заповед бил нищожен поради липса на реквизитите място на плащане и място на издаване, като неоснователно и недоказано. Видно от приложения запис на заповед, в горния му десен ъгъл, са отбелязани датата и мястото на издаване, а именно гр.Севлиево, 27.06.2016г. Съгласно съдебната практика достатъчно е да се посочи населеното място, без да е необходимо да се уточняват улица и номер. Освен това след името на издателя Агропродукт С.и ЕООД е посочен подробен административен адрес – с.Дерманци, \*\*\*\*\*. Съгласно разпоредбата на чл.536 ал.4 от ТЗ записът на заповед се счита за издаден в мястото, посочено до името на издателя. Неоснователно било и другото възражение на ответника, че не било посочено място на плащане и банкова сметка, по която да се плати. Пзовава се на разпоредбата на чл.536 ал.3 от ГПК, а именно че когато не е изрично посочено място на плащане, мястото на издаване се смята за място на плащането. В записа на заповед било изрично посочено, че трябва да се плати по банкова сметка, която е известна на страните. Счита, че такива възражения относно редовност от външна страна на записа на заповед е допустимо да се правят единствено и само в заповедното производство с частна жалба против разпореждането за издаване на заповедта за изпълнение. По отношение възражението на ответника за несъществуване на задължение по каузалното правоотношение – договор за доставка на семена за посев – поради некачествено изпълнение от страна на Панацея ООД и извършено плащане на части, ищецът заявява, че не е получил плащане и ответникът не е ангажирал по делото доказателства за тикава плащания, а възражението за лошо изпълнение е по реда на чл.197 ал.1 от ЗЗД и е допустимо само ако е направено в 6-месечен срок от доставката, който срок в случая не е спазен. Възърженията за недобросъвестност и злоупотреба с парво от страна на Панацея ООД по същото каузално правоотношение били бланкетни и неоснователни. Тези възражения можело да се правят само от издателя на записа на заповед, не и от авалиста.

Претендира за прнисъждане на всички направени по делото разноски.

Ответникът СТ. П. СТ. от с.Дерманци, в писмен отговор и по делото

оспорва изцяло предявения иск, както по основание, така и по размер, и моли съдът да го отхвърли изцяло. Прави възражение за нищожност на процесния запис на заповед поради липса на форма – в него липсвало посочване на основните реквизити място на плащане и място на издаване. Не била посочена банкова сметка, по която да плати. Поради нищожността, отпадало задължението по него, както на издателя, така и на авалиста. Прави възражения и по каузалното правоотношение, въз основа на което е издаден записът на заповед. Това бил договор за доставка на семена за посев. Продавачът-Панацея ООД били проявили недорбосъвестност и злоупотреба с право, които ответникът не конкретизира, а прави само бланкетно заявление в тази насока. Доставчикът бил в неизпълнение на този договор, тъй като доставените семена били с лошо качество, поради което не дължал цената им, за която е издаден записът на заповед. Освен това твърди, че бил платил изцяло, на няколко пъти, тази цена, за каквито плащания не представя доказателства по делото.

Предявява на основание чл.211 от ГПК частичен насрещен иск за сумата 7 500 лева от общо дължимите 74 500 лева, поради неизпълнението на договора за доставка на семена от продавача, заедно със законната лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане.

Прави искане по реда на чл.219 ал.1 от ГПК да бъде привлечен като трето лице помагач едноличния собственик на Агропродукт Дтойкови ЕООД Д. П. СТ..

В допълнителен отговор ответникът С.С. поддържа първоначално заявените възражения.

Претиндира за присъждане на всички направени по делото разноски.

Ищецът се противопоставя да бъде допуснато исканото трето лице помагач. Противопоставя се да бъде приет за разглеждане в настоящото производство насрещен иск.

С определение №196 от 25.04.2018г. Окръжен съд-Ловеч е конституирал като трето лице помагач на ответника Д.С., в качеството му на едноличен собственик и управител на Агропродукт С.и ЕООД.

С определение №196 от 25.04.2018г. Окръжен съд-Ловеч не е допуснал до разглеждане предявения от С.С. против Панацея ООД в режим на евентуалност по реда на чл.211 от ГПК насрещен частичен иск в размер на 7 500 лева от общо дължими 74 500 лева, заедно със законната лихва, поради просрочие.

Великотърновският апелативен съд с определение №2/24.01.2020г. по в.ч.т.д. №4/2020г. е потвърдил недопускането за разглеждане на заявения насрещен иск и това определение е окончателно.

Третото лице помагач Д.С., чрез процесуален представител адвокат Нина Лилова, поддържа изцяло заявеното от ответника становище по делото.

Като прецени събраните по делото доказателства, взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение и на обжалваното определение в границите на правомощията си Апелативният съд приема за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК в случая Въззивният съд следва да се произнесе по валидността и по допустимостта на решението и на определението, тъй като по валидността се произнася служебно, а по допустимостта в обжалваната част, която в случая е решението и определението в тяхната цялост.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, тъй като е постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е разбираемо.

Обжалваното първоинстанционно определение е валидно и допустимо като постановено от законен състав, в рамките на правомощията на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е разбираемо.

След като констатира, че обжалваното решение и обжалваното определение са валидни и допустими, Въззивният съд пристъпи към проверка на правилността на същите..

При проверка на правилността на първоинстанционното решение съдът е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно има



правомощие да провери само спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение.

От преценката на доказателствата по отделно и в тяхната съвкупност, се установява следната фактическа обстановка по спора.

На 27.06.2016г. е издаден запис на заповед, съдържащ печатан и ръкописен текст, със следното съдържание: Наименование „ЗАПИС НА ЗАПОВЕД БЕЗ ПРОТЕСТ И БЕЗ РАЗНОСКИ”, „Място и дата на издаване: гр.Севлиево, 27.06.2016г.” След това е записан следният текст: „НИЕ, ФИРМА/ ЗЕМЕДЕЛСКА КООПЕРАЦИЯ/ Агропродукт С.и ЕООД, ЕИК 201543218 със седалище и адрес на управление с.Дерманци, \*\*\*\*\*, чрез представляващия /те/: 1.СТ. П. СТ. ЕГН \*\*\*\*\* притежаващ л.карта \*\*\*\*\* изд. На 10.03.2010г. от ОДМВР-гр.Ловеч с длъжност: управител. 2...../не е посочено нищо/ НЕОТМЕНИМО И БЕЗУСЛОВНО СЕ ЗАДЪЛЖАВАМЕ ПО ТОЗИ ЗАПИС НА ЗАПОВЕД ДА ПЛАТИМ СУМАТА ОТ 55 498,00 словом: петдесет и пет хиляди четиристотин деветдесет и осем лева на ФИРМА Панацея ООД ЕИК 107018752 със седалище и адрес на управление гр.Севлиево или на негова заповед С ПАДЕЖ 30.10.2016г. словом тридесети октомври 2016г. Сумата е платима във /вид валута/ лева по банковата сметка на.....която е..... която ни е известна. ИЗДАТЕЛИ: 1. печат и подпис... положен е саморъчен подпис на С.С. ,което обстоятелство не се спори по делото и след това след име и фамилия са изписани ръкописно С.С.. Следва текст /на гърба на листа/ „Авалираме лично горното задължение при условията, при което е поето. Дата: 27.06.2017г.... Поръчители: Име, презиме, фамилия, ЕГН и ръкописно е изписано: СТ. П. СТ. ЕГН \*\*\*\*\*, след печатно Адрес е посочено ръкописно: с.Дерманци, ул.Хр. Ботев 3.

Не се спори по делото, че ръкописният текст е изписан лично от С.С. и че подписите и за издател и за поръчител са също негови – на С.С..

На 14.08.2017г. Панацея ООД-гр.Севлиево подава заявление до Районен съд-Луковит за издаване на заповед за изпълнение въз основа на посочения запис на заповед като оригиналът е приложен по образуваното ч.гр.д. №432/2017г. по описа на Районен съд-Луковит. Районен съд-Луковит е издал по това дело заповед за изпълнение №312 от 22.08.2017г. и изпълнителен

лист на 24.08.2017г., с които е разпоредил длъжникът С.С. да заплати на кредитора Панацея ООД-гр.Севлиево, със законен представител тогава Д. Г. Б., сега М. В. Б..а, чрез пълномощник адвокат Г.Б. сумите: 55 498,00 лева – задължение по запис на заповед, издаден от Агропродукт С.и ЕООД, заедно със законната лихва от подаване на заявлението 14.08.2017г. до изплащане на вземането, както и сумата 4 379,92 лева, направени разноси в заповедното производство за държавна такса и адвокатски хонорар. По молба на Панацея ООД и въз основа на изпълнителния лист е образувано изп.д. №3936/2017г. на ЧСИ М. П., рег.№851.

Ответникът е подал възражение против заповедта за изпълнение в срока по чл.414 от ГПК.

С разпореждане от 17.10.2017г. по ч.гр.д. №432/2017г. Районен съд-Луковит е указал на заявителя Панацея ООД, че може да предяви иск за вземането, за което е издадена заповедта, в 1-месечен срок от получаване на съобщението, което е връчено на ищеца на 30.10.201г.

Панацея ООД предявява настоящия установителен иск по чл.422 от ГПК за установяване съществуването на вземане в нейна полза от ответника С.С. по процесната заповед за изпълнение на 27.11 2017г., което означава че искът е предявн в 1-месечния срок, изискуем от разпоредбата на чл.415 ал.4 от ГПК.

Предвид предявяването на положителния установителен иск по чл.422 от ГПК от ищец, за който съществува правен интерес от установяване съществуването на вземането му спрямо ответника, тъй като същият е подал възражение срещу издадената заповед за изпълнение и поради предявяването на иска в законоустановения 1-месечен срок от съобщението за възражението, предявеният иск се явява процесуално допустим.

При приетите за установени факти Апелативният съд стига до следните правни изводи:

По делото е предявен иск с правно основание чл.422 от ГПК за установяване съществуването на вземане на ищеца Панацея ООД-гр.Севлиево от ответника С.С. по запис на заповед от 27.06.2017г., авалиран от ответника

С.С. т.е. подписан за поръчител от него, за сумата 55 948,00 лева, както и за законната лихва върху същата сума, считано от 14.08.2017г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, до окончателното ѝ изплащане. Ищецът иска присъждане и на направените разноски в заповедното производство в размер на общо сумата 4 379,92 лева, включваща заплатени държавна такса и адвокатски хонорар.

Апелативният съд, в настоящият състав, приема че записът на заповед е редовен от външна страна и съдържа всички изискуеми реквизити съгласно разпоредбата на чл.535 от Търговския закон.

По делото се спори само дали са налице реквизитите място на плащане и място на издаване. Относно наличието на останалите елементи на формата на запис на заповед, изчерпателно изброени в чл.535 от ТЗ няма спор, че съществуват в процесния запис на заповед.

Според настоящия съдебен състав от външна страна записът на заповед от 27.06.2017г., на който ищецът основава иска си, е редовен и отговаря на изискването за форма на този менителничен ефект, а именно съдържа всички изискуеми от закона реквизити.

Посочено е мястото на плащане и банковата сметка, по която да се плати. Относно банковата сметка, издателят и поръчителят са се подписали под текст „банковата сметка, която ни е известна”. Относно мястото на плащане в запис на заповед е посочено гр.Севлиево, което е достатъчно, тъй като съгласно правната теория и съдебната практика достатъчно е посочването на населеното място, без да е задължително да се уточняват улица и номер.

В запис на заповед, след името на издателя Агропродукт С.и ЕООД е посочен административен адрес: с.Дерманци, \*\*\*\*\*, който адрес е посочен и след името на поръчителя. Съгласно чл.536 ал.3 от ТЗ запис на заповед, в който не е посочено мястото на издаване, се смята за издаден в мястото посочено до името на издателя. Съгласно правната теория и съдебната практика и относно мястото на издаване е достатъчно посочването само на населеното място.

Следователно процесният запис на заповед от 27.06.2017г. съдържа всички необходими реквизити съгласно разпоредбата на чл.535 от ТЗ, редовен е от външна страна, спазена е формата и като вид ценна книга, който е редовна формално от външна страна, поражда правните последици т.е. доказва, че авалистът С.С. има задължение към Панацея ООД в размер на сумата 55 498,00 лева.

Съгласно разпоредбата на чл.485 ал.2 от Търговския закон задължението на поръчителя е действително и когато задължението, за което е дадено, е недействително по каквато и да било причина, освен поради недостатък във формата.

По изложените по-горе съображения изводът на Апелативния съд е, че при издаването на записа на заповед не е допуснат недостатък във формата, поради което същият е валиден.

Тъй като съгласно теорията и съдебната практика задължението на авалиста има самостоятелен характер спрямо задължението на издателя на менителничния ефект, възраженията на ответника в качеството му на авалист относно каузалното правотношение, по повод на което е издаден записът на заповед, не могат да бъдат противопоставени на приносителя на менителничния ефект.

В тази връзка настоящият съдебен състав намира и че възраженията за недобросъвестност и злоупотреба с право от страна на ищеца при издаването на записа на заповед и сключването на договора за доставка на семена за посев от 02.02.2016г. по повод на който е издаден същият и който се явява каузалното правотношение, не са конкретизирани, няма представени па делото доказателства по твърденията на ответника, че е платил изцяло продажната цена на няколко пъти, както и няма ангажирани доказателства за лошо качество на доставените семена, още повече съгласно разпоредбата на чл.197 ал.1 от ЗЗД възражението за некачествено изпълнение на договора е допустимо да бъде предявено в 6-месечен срок от доставката и този срок е преклузивен.

По изложените съображения Апелативният съд приема, че съществува задължение на ответника в качеството му на авалист по записа на заповед от

27.06.2016г., на основаниято и в размера, в който го претендира ищецът. Задължението, предмет на издадената по ч.гр.д. №432/2017г. на Районен съд-Луковит заповед за изпълнение №312/22.08.2017г. и изпълнителен лист от 24.08.2017г. е валидно и съществува в размер на сумата от 55 498,00 лева, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението 14.08.2017г. до окончателното изплащане.

Предявеният иск по чл.422 от ГПК е основателен и доказан, и следва да се уважи изцяло, така както е предявен, поради което следва да се уважи и искането за присъждане на направените в заповедното производство разноси в размер на сумата 4 379,92 лева, тъй като то също е основателно и доказано с оглед решението по иска по чл.422 от ГПК за дължимост изцяло на задължението по заповедта за изпълнение.

Частната жалба против определение №260044/09.09.2020г., постановено по т.д. №98/2017г., на Ловешкия окръжен съд също е неоснователна и недоказана, с оглед приетото, че предявеният иск по чл.422 от ГПК следва да се уважи изцяло като се приеме за установено съществуването на вземане на ищеца спрямо ответника за сумата 55 498 лева по запис на заповед, както и за сумата 4 379,92 лева, направени разноси в заповедното производство.

Апелативният съд споделя фактическите и правни изводи на Ловешкия окръжен съд, направени в обжалваното определение. Първоинстанционният съд е приложил правилно материалния и процесуалния закон за присъждане на направените разноси на страната, в чиято полза е решено делото, изцяло, с оглед на уважаването на иска. Математическите изчисления, които са отразени подробно в атакувания съдебен акт, също са правилни и се споделят от настоящата инстанция. Възражението за прекомерност е неоснователно.

Предвид изложеното обжалваното определение също следва да бъде изцяло потвърдено.

Съгласно разпоредбата на чл.272 от ГПК Апелативният съд препраща и към мотивите на Ловешкия окръжен съд, формулирани в първоинстанционното решение и в първоинстанционното определение.

При този изход на делото и на основание чл.78 от ГПК въззивникът

следва да заплати на въззиваемия и направените разноси в тази инстанция изцяло, в размер на сумата 2 791,61 лева адвокатско възнаграждение по въззивната жалба, изчислено по следния начин: обжалваем интерес в размер на 59 498 лева /от която 55 498 лева посочена като дължима в запис на заповед и 4 379,92 лева направни разноси в заповедното производство/, което адвокатско възнаграждение е минималното по Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към което е прибавен дължимият ДДС т.е.2 326,34 лева адвокатски хонорар по Наредбата плюс 465,27 лева ДДС /без значение в настоящото дело е дали Адвокатското дружество има дневник за продажбите и вписване в него, тъй като проверката за това е по друг ред/, както и сумата 360 лева адвокатски хонорар с включен ДДС по частната жалба, изчислен по следния начин: на основание чл.9 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения адвокатско възнаграждение от 300 лева и ДДС 60 лева, общо 360 лева. Апелативният съд съобразява, че въззивникът е направил възражения за прекомерност, поради което редуцира адвокатските възнаграждения до минималните по Наредба №1. В настоящото производство Въззивната инстанция не се произнася по други въззивни жалби, с изключение на въззивната жалба против 1- инстанционното решение и частната жалба против определението от 09.09.2020г., поради което други разноси не следва да се присъждат за настоящата инстанция. Следователно за тази инстанция въззивникът следва да заплати на въззиваемия общо сумата 3 151,61 лева, направени разноси по делото, с предмет въззивната жалба и въззивната частна жалба, конкретизирани по-горе, които разноси са само за заплатен адвокатски хонорар, който се определя по Наредба №1/2004г. с оглед направено от въззивника възражение за прекомерност, но се включва дължимото ДДС – проверка по дневник за продажбите на Адвокатското дружество настоящата инстанция, в настоящото производство не дължи, като други разноси не са направени от въззиваемия.

Водим от изложеното Апелативният съд

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА решение №23 от 21.03.2019г., постановено по т.д. №98/2017г., на Окръжен съд-Ловеч.

ПОТВЪРЖДАВА определение №260044 от 09.09.2020г., постановено по т.д. №98/2017г., на Окръжен съд-Ловеч.

ОСЪЖДА СТ. П. СТ., с ЕГН \*\*\*\*\*, от с.Дерманци, Ловешка област, \*\*\*\*\* да заплати на Панацея ООД, ЕИК 107018752, със седалище и адрес на управление гр.Севлиево, \*\*\*\*\*, представлявано от управителя М. В. Б..а, чрез адвокат Г.В. Б. от САК, сумата 3 151,61, направени разноски в тази инстанция.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач Д. П. СТ., с ЕГН \*\*\*\*\*.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението и връчването на препис от същото на страните.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_